

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 100/2023-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Róbertom Faturcom, advokátom, s. r. o., Centrum 18/23, Považská Bystrica, proti postupu Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní sp. zn. 16Co/65/2018 a jeho rozsudku č. k. 16Co/65/2018-198 z 22. marca 2018 a postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 2Cdo/285/2019 a jeho uznesení č. k. 2Cdo/285/2019 z 26. novembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 25. mája 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupmi a rozhodnutiami všeobecných súdov uvedenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, priznať mu finančné zadosťučinenie 3 000 eur a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľ bol v marci 2001 ustanovený za správcu konkurznej podstaty úpadcu. Proti úpadcovi boli v tom čase vedené exekučné konania u [REDAKOVANÉ], súdneho exekútora. Exekúcie boli realizované predajom hnuteľných vecí vo vlastníctve úpadcu, pričom exekútor už vykonal súpis hnuteľných vecí, odňal ich z dispozície povinného (neskoršieho úpadcu) a upovedomením určil ich cenu. Na výzvu sťažovateľa, aby odňaté a spísané veci vydal, súdny exekútor sťažovateľovi oznámil, že mu veci odovzdá 14. mája 2001 v mieste, kde ich uschoval. Keď sa sťažovateľ

na tento účel dostavil k súdnu exekútorovi, ten veci nevydal, pretože uschovávateľ (oprávnený v exekučných konaniach vedených proti úpadcovi ako povinnému) vecí odmietol ich vydanie. Sťažovateľ podal 21. januára 2002 proti súdnu exekútorovi žalobu o vydanie vecí. Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 11C/14/2002-242 z 21. marca 2006 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 5Co/262/2006-283 zo 6. septembra 2007 bol súdny exekútor právoplatne zaviazaný sporné veci sťažovateľovi vydať. Keďže súdny exekútor predmetné veci nevydal, inicioval sťažovateľ exekučné konanie (exekúcia odobratím vecí), v rámci ktorého mu bolo 26. januára 2011 oznámené, že povinný hnuťelné veci nemá. Preto sťažovateľ ohodnotil hnuťelné veci a súdneho exekútora vyzval, aby mu uhradil 336 682,85 eur. Keďže výzve vyhovené nebolo, podal sťažovateľ návrh na začatie konania o zaplatenie uvedenej sumy. Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom č. k. 9Cb/104/2011-74 zo 6. septembra 2011 návrh sťažovateľa zamietol, pretože ho považoval za predčasne podaný, keďže stále prebiehalo exekučné konanie odobratím vecí. Okresný súd Liptovský Mikuláš uznesením zo 14. januára 2014, právoplatným 19. februára 2014, zastavil exekúciu odobratím vecí. Preto sťažovateľ 4. apríla 2014 doručil Okresnému súdu Liptovský Mikuláš žalobu o zaplatenie 336 682,85 eur s príslušenstvom.

3. Na námietku súdneho exekútora ako odporcu odôvodnenú zmenou miesta jeho trvalého pobytu Okresný súd Liptovský Mikuláš postúpil vec z dôvodu miestnej príslušnosti Okresnému súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“), ktorý s postúpením nesúhlasil. Preto Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) uznesením zo 16. decembra 2014 rozhodol, že nesúhlas okresného súdu nie je dôvodný.

4. Okresný súd rozsudkom č. k. 12C/392/2014-131 z 29. apríla 2015 návrh sťažovateľa zamietol. Vychádzajúc z obsahu sťažovateľovho návrhu, okresný súd dospel k záveru, že predmetom sporu je dodatočné vyslovenie eventuálneho petitu (k návrhu na vydanie vecí), ktorý už mohol byť vyslovený Okresným súdom Liptovský Mikuláš (v konaní sp. zn. 11C/14/2002) a Krajským súdom v Žiline (v konaní sp. zn. 5Co/262/2006). Odporca už v konaní pred Okresným súdom Liptovský Mikuláš tvrdil, že hnuťelné veci, ktorých vydania sa sťažovateľ podaným návrhom domáhal, pri sebe fakticky (fyzicky) nemá. Sťažovateľovi teda nič nebránilo domáhať sa už v konaní vedenom Okresným súdom Liptovský Mikuláš peňažnej náhrady za spísané hnuťelné veci, pokiaľ týmito odporca nedisponuje. Nemožno v tejto časti prisvedčiť ani argumentu sťažovateľa, že sa dozvedel o nemožnosti odporcu vydať hnuťelné veci až 26. januára 2011 z oznámenia súdneho exekútora [REDAKOVANÉ], ktorý zabezpečoval výkon rozhodnutia o vydaní vecí. Odporca od počiatku tvrdil, že spísané hnuťelné veci u seba nemá.

5. Okresný súd neposudzoval sťažovateľom uplatnený nárok ako nárok na náhradu škody. Exekučný poriadok v § 188 ods. 1 upravuje, že ak sa nepodarí odobrať vec a ak si možno vec rovnakého druhu a rovnakej akosti zadovážiť inak, exekútor vyzve oprávneného, aby si vec zadovážil na trovy a nebezpečenstvo povinného. Povinný, ktorému je vykonateľným rozhodnutím uložená povinnosť vydať vec, teda nespôsobuje škodu nevydaním vecí, keďže oprávnený má možnosť domáhať sa splnenia uloženej povinnosti spôsobom predvídaným Exekučným poriadkom. Pokiaľ ide o spôsobenie škody, túto sťažovateľ uplatnil ako hodnotu vecí, ktoré odporca nevydal. Aj v tejto časti je zrejmé, že sťažovateľ sa domáha eventuálneho plnenia za nevydanie hnuťelných vecí. Preto podaný návrh nie je možné právne posúdiť ako návrh na náhradu škody, ktorá mala byť spôsobená neplnením vykonateľným rozhodnutím uloženej povinnosti odporcom. Taktiež, pokiaľ ide o škodu, ktorá mala byť sťažovateľovi spôsobená nevydaním hnuťelných vecí

navrhovateľom, okresný súd uviedol, že § 18 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákona č. 328/1991 Zb.“) obsahuje priamo zodpovednostný následok, ktorý zaťažuje toho, kto má vec patriacu do podstaty, pokiaľ neumožní správcovi, aby sa vec zapísala do súpisu a odhadla. Zákon č. 328/1991 Zb. má teda osobitné ustanovenie o škode, ktorú spôsobí osoba, ktorá má vec patriacu do podstaty a túto zadržáva, teda neumožní, aby sa zapísala a odhadla. Z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 5Co/262/2006-283 zo 6. septembra 2007 vyplýva, že sťažovateľ si voči odporcovi uplatnil vzniknutú škodu nekonaním odporcu a táto mu bola priznaná rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 13C/48/2002, ktorý bol potvrdený odvolacím súdom v konaní sp. zn. 8Co/207/2004 a nadobudol právoplatnosť 21. marca 2005. Teda škoda, ktorá mala vzniknúť sťažovateľovi tým, že mu nebolo umožnené spísať hnutelné veci, už bola sťažovateľovi priznaná.

6. Vzhľadom na rekapitulované závery okresný súd posudzoval odporcom vznesenú námietku premlčania práva uplatneného sťažovateľom. Sťažovateľ sa o skutočnosti, že odporca u seba hnutelné veci nemá, preukázateľne dozvedel 14. mája 2001, keď bol zástupca sťažovateľa prevziať spolu s odporcom predmetné hnutelné veci v sídle uschovávateľa. Konanie o vydanie vecí sa pred Okresným súdom Liptovský Mikuláš začalo 21. januára 2002 a právoplatne bolo skončené 10. decembra 2007. Počas tohto konania premlčacia doba neplynula. Návrh na zaplatenie peňažnej čiastky zodpovedajúcej hodnote nevydaných vecí bol doručený Okresnému súdu Liptovský Mikuláš 4. apríla 2014. Teda od nadobudnutia vedomosti sťažovateľa, že odporca disponuje vecami potrebnými spísať do súpisu konkurznej podstaty, do podania návrhu na vydanie vecí na súde uplynulo 284 dní a od právoplatnosti rozhodnutia o vydanie vecí do podania návrhu na zaplatenie peňažnej sumy za nevydané veci uplynulo 2 305 dní, spolu tak uplynulo 2 589 dní, t. j. viac ako 7 rokov. Preto je sťažovateľom uplatnené právo podliehajúcej všeobecnej trojročnej premlčacej dobe premlčané a jeho návrh bolo potrebné zamietnuť.

7. Krajský súd na odvolanie sťažovateľa napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. Na rozdiel od okresného súdu síce uplatnený nárok posúdil ako nárok na náhradu škody, so záverom o premlčaní práva sa však stotožnil. Podľa názoru krajského súdu konanie na Okresnom súde Liptovský Mikuláš sp. zn. 11C/14/2002, ktoré bolo právoplatne skončené 10. decembra 2007, nespôsobilo prerušenie konania premlčacej doby pre konanie o náhradu škody. Uvedené konanie bolo konaním o vydanie vecí a sťažovateľ si mohol uplatniť právo na náhradu škody už súbežne s konaním o vydanie vecí a mohol žalovať toho, kto mu škodu spôsobil. Avšak aj tá doba, ktorú vypočítal okresný súd, je dobou postačujúcou na to, že v dôsledku plynutia času došlo k premlčaniu sťažovateľom uplatneného práva.

8. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Dôvodil, že vo veci mal konať Okresný súd Liptovský Mikuláš. Namietal, že spôsob, akým žalobca sformuluje žalobný petit, je jeho právom, nie povinnosťou. Nesúhlasil s tvrdením, že došlo k premlčaniu nároku na náhradu škody, pretože o skutočnosti, že odporca ako povinný nemá hnutelné veci, ktoré mal povinnosť vydať, sa dozvedel 26. januára 2011, a to na základe oznámenia súdneho exekútora [REDAKOVANÉ], u ktorého prebiehala exekúcia odobratím vecí. Tá bola zastavená uznesením zo 14. januára 2014 a od tohto momentu si sťažovateľ mohol uplatňovať právo na zaplatenie hodnoty hnutelných vecí. Návrh podal 4. apríla 2014, a tak uplatnený nárok nie je premlčaný, keďže nemohol byť podaný skôr z dôvodu prebiehajúceho výkonu rozhodnutia (litispencie). Počas súdneho konania

o uložení povinnosti vydat' hnutel'ne veci nemohla preml'cacia lehota plynut', ked'ze s'azovatel' ziadal vydanie hnutel'nych veci.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) napadnutým uznesením dovolanie s'azovateľa odmietol. Záver okresného súdu a krajského súdu o zamietnutí s'azovateľovho návrhu o zaplatenie spornej sumy z dôvodu premlčania nároku bol výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súdy nižšej inštancie viedli k prijatiu tohto rozhodnutia. Pokiaľ s'azovateľ namietal nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom (aj súdom prvej inštancie), takouto nesprávnosťou nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť dovolateľ vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

III.

Argumentácia s'azovateľa

10. S'azovateľ je presvedčený, že o jeho návrhu mal rozhodovať Okresný súd Liptovský Mikuláš, keďže predmet konania nadväzuje na nesplnenie si povinnosti vydat' veci uloženej odporcovi rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 11C/14/2002-242 z 21. marca 2006. Sídлом odporcu, súdneho exekútora, je Liptovský Mikuláš a povinnosť vydat' veci mu bola uložená ako súdnemu exekútorovi. Pritom v konaní sp. zn. 9Cb/104/2011, ktorého predmetom bolo rovnako zaplatenie spornej sumy, konal a rozhodol Okresný súd Liptovský Mikuláš.

11. Druhou s'aznostnou námietkou s'azovateľ spochybňuje záver vo veci konajúcich súdov o premlčaní jeho práva na zaplatenie žalovanej sumy. Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom č. k. 9Cb/104/2011-74 z 26. septembra 2011 zamietol skorší návrh s'azovateľa na zaplatenie spornej sumy z dôvodu, že považoval návrh na náhradu škody za predčasne podaný pre súčasne prebiehajúcu exekúciu odobratím vecí, kým nebude exekučné konanie odobratím vecí skončené. Aj z uvedeného vyplýva, že až ukončením exekúcie sa mohlo rozhodovať o ďalších nárokoch vyplývajúcich z porušenia povinnosti uloženej súdom odporcovi. Okresný súd Liptovský Mikuláš zastavil exekúciu odobratím hnutel'nych vecí uznesením zo 14. januára 2014 a až od tohto momentu si s'azovateľ mohol uplatňovať právo na zaplatenie hodnoty hnutel'nych vecí, ktoré odporca nevydal. Počas súdneho konania o uložení povinnosti vydat' hnutel'ne veci nemohla premlčacia lehota plynúť, keďže s'azovateľ žiadal vydanie hnutel'nych vecí. Navyše, ako skonštatoval Okresný súd Liptovský Mikuláš v rozsudku č. k. 9Cb/104/2011-74 z 26. septembra 2011, právo na vydanie vecí bolo s'azovateľovi priznané právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu a až týmto okamihom sa s'azovateľ dozvedel, kto je povinný vydat' mu hnutel'ne veci, lebo v primárnom konaní o vydanie vecí sa odporca bránil aj tým, že nie je pasívne legitimovaný v konaní z dôvodu, že exekvované hnutel'ne veci nemal v tom čase vo svojej držbe.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej s'aznosti

IV.1. K napadnutému postupu a uzneseniu najvyššieho súdu:

12. Ústavný súd upozorňuje, že podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je viazaný rozsahom i dôvodmi návrhu na začatie konania. Z toho vyplýva,

že ústavný súd v konaní o podľa čl. 127 ústavy nie je oprávnený preskúmať napadnutý postup a uznesenie najvyššieho súdu nad rámec dôvodov, ktoré sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti predniesol.

13. Ako už bolo rekapitulované, v ústavnej sťažnosti predniesol dva okruhy námietok. Jednak mal o jeho návrhu rozhodovať iný miestne príslušný súd, a po druhé, premlčanie ním uplatneného práva súdy konajúce v jeho veci posúdili nesprávne, a tým aj neústavne.

14. Po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že vo svojom dovolaní sťažovateľ síce obe uvedené námietky predniesol, avšak najvyšší súd sa nimi meritórne nijako nezaoberal a nerozhodol o ich dôvodnosti alebo nedôvodnosti, keďže dovolanie sťažovateľa odmietol ako neprípustné, teda z procesných dôvodov. Medzi dôvodmi ústavnej sťažnosti a napadnutým uznesením najvyššieho súdu teda neexistuje vecná súvislosť, ktorá by mohla slúžiť ako základ pre ústavno-súdny prieskum rešpektujúci viazanosť predpísanú ústavnému súdu v § 45 zákona o ústavnom súde. V tejto časti preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

15. Pokiaľ je v petite ústavnej sťažnosti namietaný aj postup najvyššieho súdu v konaní o jeho dovolaní, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ neuviedol žiadne dôvody, ktoré by mohli slúžiť ako prieskumný základ vo vzťahu k takto vymedzenému zásahu, ktoré pôvodcom má byť najvyšší súd. Pritom podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde je povinnou obsahovou náležitosťou návrhu na začatie konania aj jeho odôvodnenie. Obdobne podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde je sťažovateľ povinný uviesť konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Preto v tejto časti ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nespĺnenie zákonom ustanovených náležitostí.

IV.2. K napadnutému postupu a rozsudku krajského súdu:

16. Námietku miestnej nepríslušnosti okresného súdu na konanie o návrhu sťažovateľa považuje ústavný súd za neprípustnú. Z prvostupňového rozsudku okresného súdu tvoriaceho prílohu ústavnej sťažnosti vyplýva, že po tom, keď bolo sťažovateľovi doručené (10. novembra 2014) upovedomenie o postúpení veci podľa § 105 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), mal možnosť postúpenie namietať podľa § 105 ods. 3 OSP do 15 dní od doručenia upovedomenia o postúpení. Túto možnosť však sťažovateľ nevyužil a námietku nepodal. Popísanú skutkovú okolnosť sťažovateľ v dôvodoch ústavnej sťažnosti nijako nerozporuje, preto z nej ústavný súd vychádza. Zároveň je uvedená skutočnosť dôvodom na aktiváciu § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd. Ak teda sťažovateľ (podľa odôvodnenia ústavnej sťažnosti) v otázke miestnej príslušnosti vidí porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu i svojho práva na spravodlivé súdne konanie, potom mal prostriedok nápravy, ktorý mu v relevantnom čase ponúkal § 105 ods. 3 OSP, včas a riadne využiť. Keďže tak neurobil, v tejto časti je potrebné jeho ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

17. Kardinálnou je sťažovateľova námietka nesprávnych záverov krajského súdu o premlčaní ním uplatneného práva. Sťažovateľ svojou argumentáciou vytvára obraz o jeho takmer nepretržitej procesnej aktivite smerujúcej k domáhaniu sa práv súvisiacich so zaradením hnutelných vecí úpadcu do konkurznej podstaty od roku 2001 až do podania návrhu v apríli 2014. Najprv v roku 2002 inicioval konanie o vydanie vecí, v ktorom bol v roku 2007 právoplatne úspešný. Vzápätí začiatkom roka 2008 podal návrh na vykonanie exekúcie odobratím vecí. Dokonca počas trvania exekučného konania už v roku 2011 podal nový meritórny návrh znejúci na zaplatenie sumy predstavujúcej hodnotu vymáhaných vecí, ktorý však bol súdom zamietnutý práve z dôvodu stále prebiehajúcej exekúcie odobratím vecí. Po skončení exekúcie zastavením v januári 2014 sťažovateľ hneď začiatkom apríla 2014 podal návrh, ktorý bol z dôvodu premlčania zamietnutý. V takto naznačenom skutkovom a právnom obraze sa pri povrchnom pohľade skutočne môže javiť, že sťažnostná argumentácia je dôvodná.

18. Koncept sťažovateľovho odôvodnenia však opomína podstatný argument okresného súdu i krajského súdu, na ktorom v konečnom dôsledku záver o premlčaní práva uplatneného sťažovateľom v roku 2014 založili. Ide o sťažovateľom nevyužitú právo sformulovať návrhový petit, s ktorým sa ešte v roku 2002 obrátil na Okresný súd Liptovský Mikuláš, eventuálne. Okresný súd vo svojom rozsudku z 29. apríla 2015 vysvetlil podstatu eventuálneho petitu, pričom vo vzťahu k okolnostiam sťažovateľovej kauzy tento procesno-právny aspekt podporil faktom, že odporca sa už v konaní sp. zn. 11C/14/2002 vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš bránil tvrdením, že hnutelné veci, ktorých vydania sa sťažovateľ návrhom podaným v roku 2002 domáhal, pri sebe fakticky (fyzicky) nemá. Záver okresného súdu (akceptovaný aj krajským súdom), podľa ktorého sťažovateľovi nič nebránilo domáhať sa už v konaní vedenom Okresným súdom Liptovský Mikuláš peňažnej náhrady za spísané hnutelné veci, pokiaľ týmito odporca nedisponoval, je plne ústavne udržateľný. Sťažovateľ voči nemu v ústavnej sťažnosti ani nenamieta, nijako ho nerozporuje. Prípadný protiargument (naznačený sťažovateľom v jeho dovolaní), podľa ktorého formulácia eventuálneho petitu nie je povinnosťou, ale právom, je bez významu. Žalovať je síce skutočne právom, nie povinnosťou osoby, ktorá tvrdí, že je nositeľom hmotného práva, to ale nič nemení na tom, že nevyužitie tohto práva môže danej osobe so sebou priniesť aj negatívne právne následky (trebárs aj v podobe premlčania).

19. Vzhľadom na uvedené dôvody je potom irelevantný argument sťažovateľa zdôrazňujúci fakt, že až 26. januára 2011 sa dozvedel, že odporca spornými vecami nedisponuje. Rovnako irelevantným je aj argument sťažovateľa, podľa ktorého má pre plynutie premlčacej doby význam okamih právoplatnosti meritórneho rozhodnutia o povinnosti vydať veci, pretože až vtedy sa sťažovateľ dozvedel, kto je povinný vydať mu hnutelné veci (v primárnom konaní o vydanie vecí sa odporca bránil aj nedostatkom pasívnej legitimácie z dôvodu, že exekvované hnutelné veci nemal v tom čase vo svojej držbe). Skutočnosť, že sťažovateľ v roku 2002 podal žalobu o vydanie vecí voči súdnemu exekútorovi ako odporcovi, je okrem iného dôkazom jeho už v tom čase existujúceho presvedčenia o odporcovi ako o nositeľovi povinnosti vydať vec, eventuálne poskytnúť či už finančnú náhradu alebo náhradu škody. Napokon je bez významu právny názor vyslovený v rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 9Cb/104/2011-74 z 26. septembra 2011 o predčasnosti vtedy uplatneného nároku, keďže podľa ostatných právnych názorov konajúcich súdov muselo byť sťažovateľovo právo už v čase začatia konania sp. zn. 9Cb/104/2011 premlčané.

20. Na doplnenie dôvodov tohto uznesenia ešte ústavný súd považuje za vhodné doplniť okolnosť, s ktorou sa sťažovateľ nijako argumentačne nevysporiadal ani ju nepoprel. Je ňou rozhodnutie okresného súdu v konaní sp. zn. 13C/48/2002, právoplatné 21. marca 2005, ktorým bola sťažovateľovi priznaná náhrada škody spôsobená nekonaním odporcu a spočívajúca v nemožnosti spísať sporné hnutelné veci na účel ich ďalšieho speňaženia v konkurze.

21. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia označených práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

22. Sťažovateľ do petitu ústavnej sťažnosti ako zásah pojal aj postup krajského súdu v odvolacom konaní, avšak (obdobne, ako tomu bolo vo vzťahu k postupu najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho) ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ neuviedol žiadne dôvody, ktoré by mohli slúžiť ako prieskumný základ vo vzťahu k takto vymedzenému zásahu, ktorého pôvodcom má byť krajský súd. Ústavná sťažnosť ani v tejto časti nespĺňa náležitosti ustanovené v § 43 ods. 1 a § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde Preto v tejto časti ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

23. Odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku má za následok, že je bez významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa vznesenými v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutých rozhodnutí a vrátenie veci, priznanie finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. marca 2023

Robert Šorl
predseda senátu